Було вже за північ, як Катерина нарешті погасила світло, лягла й полегшено зітхнула: такий довгий занудливий день, повний клопотів та праці, а найбільше суєти суєт, нарешті скінчився. Попереду і аж до ранку — відпочинок. Та тільки вона, зручно вмостившись, застигла голіриць — так вона завжди любила спати, — як щось м’яке, тепле й пухнасте нечутко стрибнуло в пітьмі їй на груди і почало й собі вмощуватись…

— Пушок, — озвалась вона ліниво, думаючи про щось своє, але в той же час лагідно, аби не образити кота, бо він дуже вразливий, — встань, бо мені так тяжко…

Кіт і справді був важкуватий (розжирів, сонько!). І вдень спить, і вночі, а між спанням тільки їсть, тож Катерина легенько, аби знову ж таки не образити кота, якого любила, зіштовхнула його з грудей. Пушок не зобидився, а влаштувавшись у неї на руці, затих — він завжди, коли вона зганяла його з грудей, влаштовувався у неї на руці, власне, на руку клав передні лапки, на них голову і швидко засинав — аж солодко похропував уві сні, ледацюга! А серед ночі, як набридало так чи жарко ставало, Пушок, ліниво потягуючись, зводився і йшов досипати у крісло.

Отож, Пушок затих у неї на руці і навіть почав похропувати і вона вже теж почала засинати, як раптом думка ледь не підкинула її на ліжку: ніякого Пушка в квартирі немає, бо він уже місяць, як у сина.

А на руці в неї щось пригрілося — м’яке, кругле, тепле і важкеньке… І вона жахнулася: невже домовик?

"Господи, казна-що таке подумала, — в ту ж мить заспокоїла себе, але з того заспокоєння нічого не вийшло — її вже почало тіпати… Який… домовик? Та в неї його зроду не було, бо ніколи нічого… такого… підозрілого не завбачала… Та й кажуть, домовика не просто загледіти, бо на очі він не показується… А ось людське тепло, затишок — любить.

Ат, подумала в наступну мить, який домовий, то все Пушок, він любить спати в неї на руці… Але ж Пушка немає…"

Не дихаючи, хоч хвилювання чи ляк аж роздирали їй груди, Катерина нечутно випростала вільну, праву руку до тумбочки біля ліжка, безпомилково натрапила в пітьмі кнопку вмикача світильника і — раз-два-три, що буде те й буде! — натисла її.

Спалахнуло світло, од якого вона в першу мить аж зажмурилась. І як ото вона мимовільно заплющила очі, щось наче нечутно зіскочило в неї з руки і мовби розчинилося в повітрі… Жінка широко розкрила очі, схопилася й сіла на ліжку, важко дихаючи — ні на руці у неї, ні в ліжку, ні взагалі будь-де в кімнаті, кота чи будь-якої іншої істоти чи взагалі живої душі не було. Але її ліва рука, на яку в пітьмі щось всілося, все ще зберігала тепло од чогось живого й пухнастенького…

Катерина квапно перехрестилася, хоч давно вже до цього не вдавалася, потім подумала і на всяк випадок перехрестила свою ліву руку, що все ще зберігала дотик чужого теплого кубельця, постіль, всі чотири стіни в кімнаті і тільки тоді нарешті сполошено перевела подих. Але заспокоєння не минало — надто реально вона відчувала невідому істоту на своїй руці. Про домовика намагалась не думати. Який домовик у наш час — вигадки все то пращурів. Та й при яскравому світлі в домовика щось не дуже вірилось. Не інакше, як Пушок. Ось тільки де він узявся?..

Тихо покликала:

— Киць-киць!.. Пушок, Пушок?..

Він завжди вибігав на її голос, але тільки не цього разу. Катерина встала, оглянула кімнату, зазирнула під диван, під стіл та крісло, потім, запалюючи світло, обдивилася коридорчик, кухню, ванну, туалетну і крихітну кладовку — кота ніде не було. Та й де Пушок міг взятися, коли він зараз у сина…

Зрештою, заспокоївшись, лягла і, трохи повагавшись, погасила світло. Сторожко лежала в пітьмі, прислухаючись до найменшого шерхоту, але нічого ніде підозрілого… По якомусь часі Катерина почала вже дрімати, як раптом хтось — стриб їй на груди!

— Пушок, — крізь сон пробурмотіла вона, — ти знову шкодничаєш? Ану встань з грудей, бо мені тяжко…

І тієї ж миті схопилася і квапно, тремтячими руками увімкнула світло — кота ніде не було. Вона знову згадала, що кіт у сина і сиділа отетеріло, не знаючи, що їй діяти… Може, то їй спросонку здається? Звикла, що кіт у неї на руці спить, от і сниться…

Так повторювалось кілька ночей поспіль і Катерина вже просто не йняла віри. Досить їй лягти й погасити світло, як по якомусь часі оте м’яке, тепле, пухнасте стрибало їй на груди, а потім, як вона казала, що їй тяжко, перебиралося на руку… Вона вкотре вмикала світло і вкотре переконувалася, що ніякого кота ніде й близько не було. Кіт був у сина…

І тут зненацька у неї спалахнула одна думка: а що, коли?..

Катерина квапно набрала синів номер, не звернувши уваги на те, що вже північ. До апарата довго ніхто не підходив. Та ось у трубці клацнуло і почувся невдоволений синів голос, хриплий зі сну:

— Алло, хто це? Що треба серед ночі?..

— Синку, де Пушок? — поспіхом запитала Катерина, все ще посилено дихаючи.

— Та ось він… біля телефону, — смачно позіхнув син. — Не кіт, а якась загадка. Хто б не дзвонив по телефону, він і вухом не веде, а тільки ти дзвониш, так і кидається до апарату і так жалібно нявкає, наче

за тобою занудьгувався. І як він вгадує, коли ти дзвониш, а коли інші? Телефонні дзвінки всі одинакові, а бач. Пушок розрізняє…

— Ти його бува не зобижаєш?

— Що мені — робити нічого? — аж образився син. — Але, по правді сказати, він мені вже набрид. Звідколи його забрав у тебе, нявкає, якийсь неспокійний, нудиться, нічого не їсть і схуд так, що ти його й не впізнаєш.

— Чого ж ти мені про це раніше не казав?

— Так ти ж не питала про кота.

— Я зараз приїду.

— Та ти що, мамо! — крикнув син. — Уже північ, транспорт не ходить — що за нагальність?

— Ти до праці йдеш о восьмій? Тоді я в тебе з’явлюся о сьомій…

Син забрав до себе Пушка після розлучення з дружиною. Вона пішла од нього до нового свого чоловіка — і хто б міг таке передбачити, адже тиха та непомітна була, а бач… — а Ігорю покинула все: квартиру, нажите спільне майно (дітей у них не було) тощо. У перший місяць самотності Ігор занудьгував — "Хоч би яка жива душа була в квартирі, щоб хоч слово до неї мовити" — і забрав у матері її улюбленого Пушка. Звичайно, будь-кому Катерина кота б не віддала, щоб їй це не коштувало, але синові… Та ще в такий гіркий для нього час… З котом йому буде легше, все ж таки жива душа в квартирі. Пушок помуркоче, об ногу потреться, занявкає, як їсти захоче, вже ж Ігор не сам буде в квартирі. Та й з роботи його зустрічатиме. Звичайно, після розлучення, кіт — утіха мала, та все ж… Жива терапія… Тож і віддала Пушка, а це,

бач, здалося, ніби він у неї на руці вмощується спати… Казна-що таке! Хоча Пушок і любив так у неї спати, та все ж…

Кота забрала в сина ні світ, ні зоря. Не впізнала свого дружка. Повний, здоровий, пишний, він чомусь став маленьким, худим і легким, наче й справді був з одного лише пуху…

На її німе запитання син бовкнув:

— Так він же в мене нічого не хоче їсти! Всі ці дні, як я його в тебе забрав, за тобою тільки й побивається. Їсти відмовляється, схуд, на ні на що перетворився, та все нявкає біля дверей. Сяде там і вимотує в мене душу своїм жалібним нявканням… Думаю, що того й схуднув, що за тобою побивається. Забери його, бо з ним мені ще гірше.

Пушка вона забрала того ж ранку. Він і справді за якийсь там тиждень-другий, що побув у сина, на ні на що перетворився, — шерсть закудлана, ні минулого блиску, ні виду. В очах тільки сум. Катерина сунула його за пазуху — здалося, що шкіру та кості — і замислена поїхала додому. Вже в тролейбусі, пригрівшись у неї за пазухою, Пушок навіть почав лагідно муркотіти. А коли вона привезла його додому, неспішно обійшов кожний куток, переконався, що він нарешті вдома, з апетитом похлебтав теплого молочка і замуркотів, тручись об ноги господині.

І знову вони почали жити, як і раніше. У кота відновився апетит, мурко почав швидко набирати вагу, шерсть його залисніла, він зробився гладким і коли поважно-кумедно розчісував лапою свої вуса, Катерина сміялася.

— Хороший, хороший, — казала. — Просто красень. Тільки лінивий дуже та ще сонько. Скоро й на руки тебе не здужаю взяти.

Пушок щовечора терпеливо чекав, коли вона нарешті ляже й погасить світло. А тоді в пітьмі нечутно стрибав їй на груди і, муркочучи, починав там вмощуватись. Але господиня незмінно казала:

— Пушок, встань, бо мені тяжко. Ач розлігся, що й дихати нічим!

Пушок не ображався, зістрибував з грудей і відразу ж вмощувався в неї на руці. Сідав під боком, а на руку її клав передні лапи, на них голову і солодко засинав — з руки господиня його ніколи не зганяла.

Через місяць Пушок вже був такий, як і раніше: ситим, гладким, важким, з блискучою шерстю, за чистоту якої він старанно дбав.

Але хто ж то стрибав їй на груди, коли Пушок був у сина, часто думала Катерина. Вона ж реально відчувала його вагу, тепло, м’яку шерсть… А він тоді, будучи в сина, тяжко сумував за нею, за господаркою своєю, що вже і їсти відмовлявся. Так йому хотілося спати у неї на руці, як то він звик робити з малих своїх котячих літ. Певно то його душа (чи щось там ще — аура, як на теперішню термінологію, сутність) відділялася в тузі від його тіла, прилітала додому і в пітьмі вкладалася на рідних грудях, а потім і на руці…

Від таких думок Катерині було не по собі — невже й тварини мають щось схоже на душу, чи як вона там у них називається? Запитала б у Пушка, але хіба він скаже? Мурко, мабуть, і сам не знає, що в нього щось таке є, схоже на душу… Та й мови його не знала, хоча… Для чого тут мова, коли й так усе ясно…

А Пушок, позираючи на неї знічев’я крізь вузькі щілинки примружених повік, ліниво муркотів собі та муркотів — задоволений, як завжди лінькуватий і увесь його вигляд так і промовляв: говори собі, говори…